

leefden, in eene cel opgesloten, en worden er nu uit verdreven om heel ver een toevluchtsoord te zoeken? Het schijnt dat er heel oude onder zijn, halve blinde die tastvoetend de treden van de trap zoeken en malkander moeten helpen. We staan nog altijd getroffen door het vreemde vertoog van die donkere schimmen als achter ons een akelig geluid door de gang opklinkt. Een groep van drie komen de trappen af — twee zusters die tusschen haar eene zinneloze stevig vasthouden. Wij zien het op den stond, eerst aan de verwilderde uitdrukking van het gelaat, maar veelmeer omdat, telkens haar voeten den grond geraken, zij een sprong geeft in de hoogte en daarbij een schreeuw uitstoot als eene ekster. Ik krijg er kippenvel van en zie maar hoe we uit den weg zullen geraken om die furie te ontwijken. De twee geleidsters echter zien er vastbesloten uit en met de oogen neergeslagen, zonder elkaar of de zinneloze aan te kijken, dalen zij de trappen af. Het lijkt alsof zij eene godsdienstige plechtigheid helpen uitvoeren. Een stonde is 't station, de stad Gent, de oorlog en heel onze reis als weggevaagd uit mijnen geest en 'k voel mij verdoold in de wandelgangen of crypten eener middeleeuwsche abdij waar de nonnen als verkeersels uit haar graf zijn opgestaan om er een laatsten keer bedevaart te houden. Als we boven komen zijn de zwarte spookgedaanten verdwenen, of onzichtbaar geworden, . . . of zijn ze veranderd in een peleton soldaten, die op het plein aan de instructie zijn? . . . Voor ons is 't hier een beslissend oogenblik, want we vreesden dat er zou naar pasporten gevraagd worden om op den trein te komen, maar niets: de reizigers stappen vrij in en niemand ziet naar ons om. Nu krijgen we voor 't eerst gelegenheid kennis te maken met het materiaal van de vennootschap Gent—Ter Neuzen waarvan de heer Nestor Wilmart zoo meesterlijk de zaken bestuurd heeft! Wel 't ziet er lief uit — 't is eenvoudig eene abominatie, zoo vuil, zoo slordig, zoo ouderwetsch en ver-

sleten zijn de karooien die vóór den zondvloed schijnen dienst gedaan te hebben. 't Is te zien dat de bestuurder meer zijne luxe-paarden en zijne aandeelen bezorgde dan zijn rollend tuig!

Er is veel volk op den trein, maar het is de reizigers goed aan te zien dat ze allen op avontuur uit zijn en niet allen een gerust geweten hebben. Eenigen die er al gewend schijnen omdat ze meermaals den tocht meemaakten, met anderen die over een goed pasport beschikken, voeren het hooge woord, geven raad en spreken hun oordeel uit over de voorgelegde gevallen. Anderen — waaronder wij b.v. — die voor 't eerst den voet zetten. . . . dans cette galère. . . ., luisteren met aandacht omdat elke inlichting haar nut kan opleveren. Sommigen zitten met bangstigd wezen en kunnen maar geen besluit nemen om den overtocht op eigen hand te wagen, ze betrouwen zich op de goedertierenheid der bedienden te Selsaete. Er heerscht iets als een geest van verstandhouding onder de aanwezigen; hier gelijk elders voelt men zich onder landgenooten die voor den zelfden vijand staan en door de zelfde moeilijkheden moeten komen en daarom op wederzijdsche bereidwilligheid en behulpzaamheid mogen rekenen. Aan 't station te D. wippen Viérin en ik eruit en we laten onze reisgezellen aan hun lot en aan de goede gunsten der duitsche grenswachten over. Nu is 't dat 't gewaagde begint, we zijn bij de grens en lukt het, dan geraken we misschien binnen een paar uren op neutraal grondgebied — wat het te zeggen is kunnen we nu eerst beseffen en ons hart klopt van verlangen naar den uitslag van ons pogen.

De dag is prachtig opgeklaard, we hebben een anderhalf uur te gaan eer we 't dorp zullen bereiken — een plezierig wandeltochtje door eene prachtige streek. We stoppen eene pijp en lustig en opgewekt zetten we aan, vol moed, vol hoop op een goeden uitval.

Ik weet niet ooit aangener wandeling